

2

Ти спри пред нас, вълхви ни светла вяра
и залъка ни черен целуни,
пред който ний навеждаме смирено
главите си след толкоз тежки дни.

Какъв възторг в душите ни ще влееш?
И жаждата за песни и живот
ще покълни ли като златно семе,
под звездния далечен небосвод?

Ний чакаме сред кър авата нива
ръцете ни зората да измий,
и камъка, над плещите надвесен,
сред бездните на прах да се разбий.

И устремени в път към висините
да хвърлим своя меч окървавен
и с огнени зеници да потънем
в жаравата на слънчевия ден.

16